

A Tudat Gondolatai

Irta: Fejes Katalin

6.-7. rész

készült: 2008

A cél az élet maga; a feltétel nélküli szeretet. A cél fokozata ezért egyben a szeretet fokozata. Az emberi szellem ugyanolyan, mint a bőrünk. Csodálatos érzés, amikor valaki megsimogat minket. Bőrünk érzékelésre szolgál, és az érintése csodálatos. A legtöbb emberrel az a gond, hogy könnyen elveszíti az ellenőrzést érzelmei felett.

A halál angyala megtanít rá, hogy úgy éljünk, mintha minden nap az életünk utolsó napja lenne. Képzeld magadnak olyan életet, amelyben nem félsz mások ítéletétől. Nem az uralja az életedet, hogy mit gondolnak rólad a többiek. Már nem vagy felelős mások véleményéért. Nem kell magad alá gyűrnöd másokat, és rajtad sem uralkodik senki. Olyan életet képzeld, amelyben senkit sem ítélsz meg. Könnyedén megbocsátasz másoknak, és egyáltalán nem teszed mérlegre a dolgokat. Nincs rá szükséged, hogy neked legyen igazad., és arra sem, hogy meghazudtolj másokat. Tiszteld önmagadat és másokat, és ők is tisztelnek téged. Élhetsz a kegyelem állapotában, tökéletes boldogságban, a mennyországban. Ám előbb meg kell értened, hogy mi ez. Csak a szeretet képes a tökéletes boldogság állapotába hozni az embert. A boldogság olyan, mint a szerelem. Mikor szerelmes vagy, az olyan, mintha a boldogság honában járnál. Szeretetet érzel, akárhová mész. A világ csodálatos és nagyon szép. Az élet végtelenül könnyű, ha a szeretet vezeti az életünket. Folyton szerethetünk. Ez a mi választásunk. A szeretet belső békét teremt. Minden dolog értelmét megváltoztatja. A szeretet szemüvegén át láthatasz mindent. Érezheted, hogy szeretet vesz körül. Ha így élsz, nem lesz többé köd a gondolataidban. De tényleg nincs okunk szenvedni.

A SZABADSÁG IMÁJA

Ma, Világmindenség Teremtője, kérünk, csatlakozz hozzánk, és osztd meg velünk a szeretet áldozatát.

7. rész

Ha előfordul velünk is a haláleset, kioltja bennünk a vágyat, hogy tovább éljünk. Az élet csak jelképes a Földön, hisz megtapasztalásért születünk. Minden élet egy megtapasztalás, a Lélek örökéletű entitás. Sok gondolat azért születik, hogy a megtapasztalást könnyebbé tegyük vagy nehezebbé, de minden egy megtapasztalás. Sokfajta élet létezik, és ezért sokfajta megtapasztalás is. Minden élet egy-egy megtapasztalás. Nagyon sok olyan dolog történik az életünkben, ami a miértet keresi. Ne csak a miértet keressük, hanem a hogyant is. A válaszokat mindig egy embertársad hordozza. Önmagad megélt élete sivár és nehéz, a Teremtés egy közös társasjáték. Mindenkinek meg kell lépnie a lépést, hogy tovább teremtsék a Világ-Egyetemet. Ne feledjétek, hogy minden, amit tesztek, a Teremtés része. Hagyd, hogy mások is részt vegyenek az életedben, és akkor együtt vesztek részt a Teremtésben. A múlt kincse az előző élet megtapasztalása, a jövő kincse pedig a mostani és elkövetkező életek. Az összekovácsolt életek a következő életek harmóniája és Szeretete. Ne engedjétek, hogy az életek negatív energiában teljen. Sok felfedezést és megtapasztalást szerezhetek békében és Szeretetben. Az igazi bölcs ember mindig több ember megtapasztalásától lesz bölcsőbb. Az élet sok örömet és Szeretetet ad, csak keresni kell. Aki az élet szépségét, örömét keresi, csak azt találja meg, aki az élet nehézségeit keresi, azt találja meg. Ne mások felett törjétek pálcát, hanem a magatok életét éljétek békében és harmóniában. A megtapasztalások sokaságai új és szebb jövőt nyújtanak. Az idegen világ, azért szebb a ti életeknél, mert inkább élnek Feltétel Nélküli Szeretetben. A Földön megteremtett világ a Ti segítségetekre szolgál. Az épületeket, melyekben laktok, Ti saját magatok Teremtettétek meg. Az állatok, a növények, sok-sok más élőlény, mind-mind a Ti segítségetekre van. De Ti csak uralkodni akartok rajtuk. Nem csak uralkodni kellene rajtuk, hanem együtt élni velük. Nincs olyan teremtmény, aki különb lenne a másiknál.

Az élet elsajátítása már a gyerekkor hetedik évében kezdődik, de csak fizikai síkon. Minden gyermek öreg lélekkel születik, és hetedik évében lélekváltás történik. Minden entitás kétszer vált fizikai testet egy Földi élet alatt. A tudás birtokában születünk a Földre. Minden tudás bennünk van. Az életet a tudás birtokában éljük meg, de a tudást csak összefogással lehet felszínre hozni. A gyermeki tudat akkor érzi jól magát, ha közösségben van, mert nyitott világuk mindent tud, csak mi, felnőttek szabályozzuk be az életünket, és ezáltal az övénkét is. Minden gyermek nagyon tud szeretni, csak mi tanítjuk meg különbséget tenni. A felnőtt társadalom tesz különbséget egymás közt. A Földi életre születés kiváltságos dolog, mert mi magunk vállalkoztunk rá.

A különböző bolygón való lét egy újfajta megtapasztalás sok entitásnak, mivel nem minden Léleknek van megtapasztalása más bolygón. A különböző bolygókon élő entitások sok segítséget tudnak adni az emlékezésben. Az emberi faj fennmaradásához hozzá tudnak segíteni. Az információt a Teremtésből hozzák, mert csak az emberi faj születik úgy, hogy elfelejti, hogy honnan származik. A kis szürkék egy távoli bolygóról származnak, de minden információt tudnak a Földről. A Föld megmentése azért fontos mindenki számára, mert a Teremtésben nem lesz fennakadás. A távoli bolygók lakói tudomásul vették, hogy nem elpusztítani kell a Földet, hanem megmenteni. Összefogás a Szeretetben a legfontosabb. A Lélek útján az a fontos, hogy Szeretetben és Harmóniában éljete.

Hozzá kell szoknunk ahhoz a gondolathoz, hogy az ősi hagyományban tudás és hallás összefüggött. Nem az volt bölcs, akinek a „feje teli volt tudással”, hanem az, aki ezenfelül még kapcsolatban állt a természetfeletti, isteni világgal is. A „Bölcs” (seng) írásképe egy nagy fület, s egy kis szájat ábrázol: bölcs az, akinek „füle van a hallásra”, ahogy Jézus mondja. Ehhez ugyanis nem Istenről kellene megfélekezni, hanem önmagáról: arról, hogy Ember. Ezen az Úton látszólag két irány van: a múltad a jeleneden át a jövőd felé tol téged. S a jövőd a jeleneden át húz magához – a múltaddal együtt. Az Igaz Ember „feltörekvése” végtelen: mindig tovább megy, és semmit sem tart meg magának – így lesz minden az övé. Haladj felfelé, de „lépcsőről lépcsőre”. A feltörekvés” alapja a hit: látom, mivé kellennem. Ha a hit megínog, az ember „megvakul”, és sötétben botorkál. Sötétben nem szabad tovább menni. Állj meg! Szerezd vissza hitedet! Ne akarj többet, mint amennyit Isten ad.

Az óvatos ritkán téved, „Belenyugszik akaratába”. Más szóval, a sorsát éli.

Az Ihlet, az Inspiráció, a Lélekjelenlét tartósítása hatalmas munkával jár. A mesterek célja, hogy a tanítványok tudatát folyamatos áramlásban, változásban tartsák. Ebben a lebegő, szabad, ihletett állapotban minden sodródik és folyik, szüntelenül átváltozik: ha valaki megáll, annak vége.

Ha a harcos gondolata... mondjuk a feléje suhanó kard látványa megállítja a gondolatát, hogy „Úr Isten, ez most fejbe vág!” – akkor a kard fejbe is vágja!

Gyakorlatilag azért, mert lebénel ott, ahol lelke megdermedt, s kihagyja azokat a lehetőségeket, melyekkel elháríthatná a bajt.

Minden változik, suhan – a gondolat is. Az a három másodperc, ami a te számodra állni látszik, a beavatott harcos számára számtalan változás sorozata, ezért tud „egyszerre” megküzdeni hat vagy nyolc emberrel is, mint egy „Karate Kid”, mert számára ez nem „egyszerre”, hanem a lehetőségek sokféle változata.

Nem állóképekben, hanem folyamatos átváltozásokban gondolkodik.

Ez az, amit csak szüntelen meditációval, s gyakorlattal lehet elsajátítani.

De a lényeg: a lebegés, a szárnyalás, az áramlással való hajózás. A Szabadság.

A jövő örökké születőben van, alakul, formálódik, s ebből a te szerepedet nem lehet kihagyni, mert te szülsz, alakítod és irányítod a folyamatot.

Az ember: a Teremtő gyermeke.

Belőle való, saját lelkét lehelte belé, s odaadta néki legmagasztosabb tulajdonát, a teremtés képességét is.

Mindannyian részt veszünk önmagunk és világunk megteremtésében. Valamennyien „mágusok” vagyunk: megálmodjuk magunkat s életünket.

Vágyainkkal, akaratunkkal, hitünkkel, tévhitünkkel, de főleg a mélytudatunkba elrejtett „életképzeletünkkel” formáljuk önmagunkat valakivé, s a „teremtő varázshatalmával” szüljük meg önmagunkat és jövőnket.

Ha valamit elérünk, nem azért van, mert egy IDEGEN KÉZ elénk tette, hanem azért, mert ezt az utat választottuk – amit jövőnk elénk hoz, azt sokféle jó és rossz teremtő erőnkkel mi magunk idéztük meg. Az ember sorsteremtő, isteni lény! Semmilyen hatalom nem rendelkezik fölötted. Ugyanakkor azzal se áltasd magad, hogy itt azt csinálsz, amit akarsz, mert akaratod „szabad”!

Egyetlen ponton vagy szabad: a választásban.

Utat választhatsz.

Minden más determinált (meghatározott).

Az utak forgalmát szigorú rend és törvény irányítja: de hogy melyik utat választod, az attól függ, hogy mire hallgatsz magadban.

A jövő nincs készen. Életünk nem egyirányú sínpálya, amelyen tehetetlenül robogunk egy kikerülhetetlen cél felé -, hanem mindig készülöben van; többféle lehetséges jövőnk van, melyek közül mi magunk választunk. Az ember nemcsak szereplője, de szerzője is életének. Mindenki egy sajátos élettervet hoz magával, melyet nem egyedül, hanem sokadmagával készít, mert az élet: csapatjáték.

Életünk megalkotása még a szellemi világban kezdődik, sok-sok múltbéli tapasztalat alapján, de ezt is mi magunk csináljuk saját magunkból; lelkünk végtelen gazdagságából teremtünk jellemet, sorsot, eljövendő próbatételeket magunknak. És ez a „szerep” fed is engem, csak én tudom eljátszani, senki más, mert saját isteni lelkem teremtménye ő, azzal az „élettervvel” együtt, amit magával hozott.

Ezzel az élettervvel valóban teremtettünk magunknak egy áthághatatlan keretet – vannak „karmák”, melyeken nem tudunk módosítani -, de a szabad választás folyamata itt mégsem zárul teljesen, mert az önteremtés és sorsformálás állandóan működik! Amit szellemként megálmodtunk, azt földi emberként megvalósítjuk – de a „valóság” soha nem lesz olyan, mint az álom, pontosan azért, mert az élet eleven, teremtő folyamat; új álmaink, új vágyaink és félelmeink új és új szálakat szőnek a valóság szöttejébe.

O ez az Ősvalóság. Mi azt mondjuk, „üres”, mert nem látunk benne semmit. Pedig ebben az ürességben ott rejlik az egész mindenség. A kör száma: Egy. Az Egyből valamiféle meg hasonlítás kiváltja a Kettőt. A két fél elkezd egymást vonzani-taszítani, szeretni-gyűlölni, s ebben a páros táncban az egész mozgásba lendül, sokasodni kezd, háborúzni, megbékélni, kifelé pörögni, s befelé húzódnival, eltaszítani s mégis vonzani; megpördül a kettő, elindul a tánc, forgatja a spirált – s létrejön a polaritás s vele az örökös és szüntelen Változás.

A sokféle megnyilvánulás között összefüggés, analógia van! Az analógiák végtelen sorából mindig a problémád választja ki a választ! A szívedben rejlő KÉRDÉS vonzza magához a feleletet. Ahol a sorsodban gondot érzel, megoldandó problémát, ott keletkezik erőörvény, amely a választ magához húzza.

Ahhoz, hogy harmóniában éljünk, bölcsességre van szükség. Tudnod kell, hogy a sors sohasem egyenes vonalban, hanem cikkcakokban szövődik. Eltér, visszatér, meglódul, megtorpan – már úgy néz ki, hogy az egészből nem lesz semmi, amikor hirtelen mégis megvalósul valami. A sors ugyanis nem csak a te sorsod, de sok mindenkié, s ahhoz, hogy egy esemény létrejöhessen, egybeesésekre van szükség. Nem csak neked, másoknak is meg kell érniük rá. És amikor én, te, ő, mi, ti, ők megérték rá: létrejön az esemény. Még ekkor sem egészen bizonyosan, mert a vetélés lehetősége mindig fönnáll, de az idő ilyenkor már „változással” terhes: ez az a pillanat, amikor valami már megjövendölhető. Az ember mindent az Égnek köszönhet, s ha valamit elér, azonnal szét kell osztani! A mai ember zsebre vágja sikerét: így változtatja az áldást átokká és a világosságot sötétséggé.

Az Igaz Ember „feltörekvése” végtelen: mindig tovább megy, és semmit sem tart meg magának – így lesz minden az övé.